

*Ypjä Tarja kuuntelee
elinkeinoministeri Mika Lintilän
puhetta. Kuva SRL/Sonja Holma*

Hevosvaltiopäivillä keskiössä hevosien merkitys yhteiskunnalle

Järjestyksessään toiset Hevosvaltiopäivät järjestettiin Helsingissä keskiviikkona 15. marraskuuta 2017. Edellisen kerran hevoset tulivat eduskuntatalolle vuonna 2013. Vierailun merkitys on ennen muuta positiivisissa avauksissa. Kyse on arvostuksesta, asenteista ja asian esille nostamisesta.

Eduskuntatalon edustalla järjestettiin vajaan tunnin mittainen tilaisuus, johon Hevosopiston suomenhevoset toivat tervehdyksensä poliisiratsukoiden johdolla. Elinkeinoministeri Mika Lintilä avasi tilaisuuden.

Hän, kuten moni muukin päivän puhujista, korosti sekä hevosten yleensä että erityisesti juhlavuottaan viettävän suomenhevosen yhteiskunnallista merkitystä niin harrastuskaverina, merkittävänä työllistäjänä, kuntouttajana kuin maaseudun ja kaupungin rajojen poistajana.

- Matkailusta vastaavana ministerinä näen hevosen suurena mahdollisuutena ja elämysten tuojana, hän korosti.

Myös eri puolueiden eduskuntaryhmät sekä hevosalan järjestöjen edustajat toivat tervehdyksensä tilaisuuteen. Puhumassa olivat kansanedustajat Timo Kalli (Kesk.), Susanna Koski (Kok.), Henna Halmeenpää (Vihr.), Leena Meri (PS), Satu Taavitsainen (SDP), Päivi Räsänen (KD) ja Jari Myllykoski (Vas.).

Kansanedustajat nostivat puheenvuo-

roissa lämpimän sanoin esille kansallishevosemme suomenhevosen merkitystä historiassa, nykypäivänä ja tulevaisuudessa, kehittyvää ravi- ja ratsastusurheilua, hevosen ja ihmisen kiinteää suhdetta sekä hevosen monia tapoja palvella ihmistä.

Peräänkuulutettiin myös konkreettisia toimia hevosmatkailun ja -harrastuksen edistämiseksi: investointitukea voisi ja pitäisi kohdentaa maneesien rakentamiseen siinä missä jalkapallo- ja jäähallienkin. Hevosvaellusreittien tekeminen tukisi vaellustoimintaa ja edistäisi matkailua. Suomenhevosen kasvatusta ja säilytystoimiin pitäisi saada tukea EU:sta, onhan kansallishevosemme jo saanut alkuperäisrodun statuksen.

Hevosalan edustajat Vesa Mäkinen (Suomen Hippos) ja Fred Sundwall (Suomen Ratsastajainliitto) nostivat omissa puheenvuoroissaan esille hevosalan mahdollisuuksia, hieman myös haasteita ja tulevaisuuden näkymiä.

Kuluva Mahdollisuuksien Hevonen-teemavuosi kaikkine tapahtumineen on

tuonut alallemme paljon positiivista näkyvyyttä ja johdattanut myös uusia ihmisiä hevosten pariin.

Menestyvä ja kehittyvä raviurheilu tarvitsee ravirataverkoston lisäksi hyviä hevosia ja ihmisiä hevosten takana, hevoskasvatusta ja alan koulutusmahdollisuuksia.

Ratsastuksessa lasten ja nuorten osuus on vähentynyt harrastajista, kun taas nopeimmin kasvava harrastajaryhmä ovat yli kuusikymppiset. Nykypäivän harrastustoiminnalle on tyypillistä, että sitoutumisen aste halutaan määrittää itse. Sundwall nosti esille myös keppihevosiä, joka on saanut osakseen laajaa huomiota.

- Meidän on tärkeää antaa heille tilaa ja ohjata nämä harrastajat myös oikeiden hevosten pariin, Sundwall korosti.

Ulkoilaisuuden puheenvuoroja kuuntelivat rauhallisina eduskuntatalon pihamaalla myös Hevosopiston suomenhevoset ja niitä saattamaan tulleet poliisiratsukat. Hevosien fyysinen läsnäolo tilaisuudessa antoi puheenvuoroille painoarvoa, eivätkä kauniit sanat toivottavasti jääneet vain ko-

Ypäjän Hevosopiston hevosia, opiskelijoita ja henkilökuntaa Eduskuntatalon edustalla. Kuva SRL/Sonja Holma

rulauseiksi ilmaan roikkumaan.

Puhemies Lohelalta kehuja kimppaomistamiselle

Eduskunnan puhemies Maria Lohela avasi Hevosvaltiopäivien seminaariosuuden sisätiloissa kertomuksella oman sukunsa hevosista ja omasta hevoshistoriastaan. Hän kertoi olleensa hevosten kanssa tekemisissä pitkään ja edelleen ratsastavansa silloin tällöin. Viime aikoina hän on kuitenkin sytynyt raviurheilulle aivan erityisesti.

Autonkuljettaja Veikko Kelamäen kanssa automatkoilla käydyt keskustelut johtivat iloisten sattumien kautta siihen, että Lohelasta tuli ravihevosen osaomistaja. Erityisesti hän kertoi nauttineensa ajolenkeistä hevosellaan. Hänelle kimppa mahdollisti sen, että hevosen elämään pääsee osallistumaan sen verran mitä pystyy, omista lähtökohdistaan.

Myös mahdollisen seuraavan kimpparavurin valintaan vaikuttaakin vahvasti sijainti. Onpa hänellä nyt myös oma kummivarsa Harjun Oppimiskeskuksessa, ja hän toivoikin pääsevänsä mahdollisimman paljon osalliseksi myös Harjun Marian (Liising - Harjun Humina - Taikuri) elämään.

- Kimppaomistamista suosittelen niille entisaikojen hevostytöille ja -pojille, joita elämä on vienyt muihin töihin. Samalla voimme kantaa oman kortemme kekoon hevosalan hyväksi, hän sanoi.

Panoksia nuorisotoimintaan ja alan koulutukseen

Myös Suomen Hippoksen hallituksen puheenjohtaja Antti Lehtisalo sekä kansanedustaja ja SRL:n hallituksen jäsen Sofia Vikman korostivat hevosalalla tehtävän nuorisotyön tärkeyttä.

Antti Lehtisalo kertoi, että tulevina vuosina sekä Hippos että raviradat kiinnittävät erityishuomiota nuorisotoimintaan. Mitarit raviratojen nuorisotoiminnalle on jo luotu, ja ensimmäisen vuoden perusteella tulokset ovat vähintäänkin lupaavia.

- Varmistetaan mahdollisuus mahdollisimman monelle nuorelle päästä kosketuksiin hevosten kanssa, hän tiivisti toiminnan tavoitteen.

Suomalainen hevososaaminen on kansainvälisesti tunnustettua. Vetovoimainen alan koulutus sekä nuorten koulutautumismahdollisuudet alalle on turvattu, jota meillä on osajia myös tulevaisuudessa.

Toinen Lehtisalon puheenvuoron tärkeä painopistealue, ja monen muunkin päivän puhujan esille nostama huoli, on suomalaisen hevoskasvatustoiminnan turvaaminen. Nuorten hevosten kilpailuihin osoitettu panostus on yksi toimenpide, ja toivottavasti muitakin konkreettisia kannustimia tämän hevosalan kivijalan tukemiseen löytyy.

Sofia Vikman totesi hevosharrastuksen olevan mitä parhainta nuorisotyötä ja toimivan myös tasa-arvon eteen. Työelämänsäkään ei ole erikseen naisten ja miesten

sarjoja.

- Hevosalalla on paljon annettavaa syrjäytymisen ehkäisyssä. Tallilla hengailu on varmasti parempi vaihtoehto kuin ostoskeskus, hän tiivisti.

Myös Vikman mainitsi ratsastukselle kohdennettavan yhteiskunnallisen tuen tarpeen. Jo edelläkin mainittu maneesien rakentaminen voisi olla yhtä tuettua kuin jää- tai jalkapallohallien rakentaminen. Kustannukset näkyvät myös harrastamisen hinnassa.

Myös Vikman nosti esille kimppahevosen omistamisen hienouden.

- Kimppahevonen on oiva keino päästä lähelle hevosta matalalla kynnyksellä. Tamperelaisperheessä olemme ratkaisseet asian niin että minulla on osuus Raviliiga Ilveksen varsasta, ja miehelläni Tapparan hevosesta, hän naurooi.

Hevosalan nuorisotoimintaa toivat esille myös nuorisotoiminnan kasvattamat hevosurheilijat, raviohjastaja Emma Väre ja esteratsastaja Juho Norilo.

Molemmat nuoret totesivat hevosen ja sen kanssa toimimisen olevan työssä tärkeintä. Hyvänä kakkosena tulee kilpaileminen, se mihin kaikki kulutetut tunnit tähtäävät. Emma on raviperheen kasvatti. Hän totesi tasa-arvon toteutuvan raviurheilussa hyvin, vaikka sitä perinteisesti pidetään miehenä lajina.

- Radalla olemme kaikki ohjastajia. Jokainen tekee työtään niin hyvin kuin osaa ja arvostus tulee sen mukaan, hän tiivistä.

Ylin kuva: Emma Väre ja Juho Norilo. Kuva SRL/Sonja Holma Keskellä: Antti Ojanperä ja Erja Saartia. Kuva SRL/Sonja Holma Alin kuva: Antero Tupamäki on valittu tärkeään tehtävään viemään hevosalan viestiä eduskunnalle. Kuva Viivi Huuskonen

Emma edustaa poniravien kautta hevosten kärkeille ponnistanutta sukupolvea.

- Siinä oppi jo nuoresta pitäen vastuunkantoa. Ponia hoidetaan ja valmennetaan ihan siinä missä isoakin hevosta. Myös suurin osa nykyisistä ystäväistäni on peräisin poniraviharrastuksen parista, hän summasi.

Juho Norilo on 26-vuotias, mutta ehtinyt jo työskennellä myös ulkomailla Saksassa ja Hollannissa.

- Suurin oppi Hollannista on systeemi, jolla nostetaan hevosia ja uusia ratsastajia huipulle. Suomessa on varsinkin etelässä hyvät mahdollisuudet hevosityrittämiselle ja valmentautumiselle, ja pohjoisessakin on nyt maneesihankkeita meneillään, hän iloitsi.

Norilokin kiitti positiivista suhtautumista ja tahtotilaa hevosalan kehittämiseksi. Myös hän toivoi alan oppilaitosten ja koulutuksen pysymistä laadukkaana.

Ratsastaja on urheilija vuoden jokaisena päivänä. Norilo tiivisti kilparatsastuksen vaatavuuden isoon vastuuseen: vastuu hevosen hyvinvoinnista, koulutuksesta ja valmennuksesta, unohtamatta tietenkään omaa valmennusta. Lyhyessä kilpailusuorituksessa on tärkeää saada ns. kaikki ulos oikealla hetkellä. Se vaatii sekä tahtoa että huolenpitoa.

Hevosalan yrittäjät kutsumusammattissa

Hevosalan kokeneempaa yrittäjäpolvea tilaisuudessa edustivat ravivalmentaja Antti Ojanperä (Team Ojanperä) ja ratsastuskoulu yrittäjä Erja Saartia (E.S. Riding Club).

Erja Saartia on opettanut lapsia ja nuoria nyt yli kolmekymmentä vuotta. Hän kertoi hevosten johdattaneen hänet oikeaan ammattiin. Toimiminen hevosten kanssa opettaa nuorelle tärkeitä arjen hallinnan taitoja, vastuullisuutta, heikommasta huolehtimista ja erilaisuuden ymmärtämistä. Meillä jokaisella on jokin erityinen, oma ja hyvä piirre, kuten jokaisella hevosellakin.

- Voisi kääntää niinkin, että hevonen opettaa terveyttä, Saartia kertoi.

Antti Ojanperälle yrittäjyys oli selkeä valinta jo nuorella ikää, ja hevosalle hän päätti myös ryhtyä jo varhain.

- Isäni teki Korven Akulle leivinuunia. Menin hänen mukaansa ja Aku otti minut kyytiin ajamaan hevosta. Kun hän antoi minulle ohjat, kipinä syttyi toden teolla, hän kertoi.

Nyt hän pyörittää puolisonsa Jutta Ihalaisen kanssa ravitallia Pihtiputaalla. Ravivalmentaja on nykypäivänä paljon muutakin kuin yrityksensä johtaja ja hevosten kilpailuttamisen sekä valmentamisen suunnittelija. Asiakkaat elävät elämysurheilussa vahvasti mukana silloinkin, kun oma hevonen ei ole radalla.

- Tallin hevosenomistajien me-henki on upea. Omistajat seuraavat ja kannustavat myös muita kuin omaa hevostaan. Ympärilläni on noin 150 ihmisen joukko hevosenomistajia, joiden kanssa koko se tunteiden kirjo koetaan yhdessä, hän kuvaili.

Käytännössä hevosharrastustoiminnan mahdollistaa usein hevosalan palveluja tarjoava yritys. Tämänpäiväisessä tilaisuudessa yrittäjät toivat esiin näkökulmia siitä, miten hevoset työllistävät ja hyödyttävät yhteiskuntaa. Ojanperä nosti esille myös rahoitusmahdollisuuksien, esimerkiksi Leader-rahoituksen, tärkeyden.

- Kustannukset ovat hevosallalla ihan mielettömät, on tärkeää että tukea saa. Se on ollut ratkaiseva tekijä meidänkin kasvulle, hän tiivisti.

Hevosalan työllistyvyys, yrittäjyys ja ammattimainen toiminta nousivat Hevosvaltiopäivillä monesti esille. Onhan hevosella paljon positiivisia vaikutuksia - sekä henkisiä, taloudellisia että kansanterveydellisiä, sitä ei käy kiistäminen.

Viivi Huuskonen

Maa- ja metsätalousministeri Jari Leppä: Nyt on aika hevosalan kehitykselle

Pitkän uran kansanedustajana ja sittemmin myös maa- ja metsätalousministerinä tehnyt Leppä tunnetaan myös hevosmiehenä henkeen ja vereen. Suomen Hevosnomistajien Keskusliiton puheenjohtajana hän toimi vuosina 2008-2012. Hevosnomistajuutta hän kuvaa koko alan pohjaksi: on hevonen, sillä kasvattaja ja omistaja.

Tällä hetkellä ministeri kertoo itse olevansa mukana hevoskimpoissa.

- Omassa tallissa hevosia ei ole ollut nyt muutamaan vuoteen, mutta toimintaa hevosten parissa kyllä, ja jossain kohden ihan omiakin vielä tulee, hän kertoo.

Suomen Hevosnomistajien Keskusliiton asemaa hevosalan järjestökentässä Leppä pitää tärkeänä, onhan hevosnomistajuudessa koko alan pohja. On hevonen, sillä kasvattaja ja omistaja.

- Yksin ei pärjätä, mutta ei tätä pohjaa saa unohtaa, hän tiivistää.

Yhdessä

Eduskuntatalolla järjestetyistä Hevosvaltiopäivistä jäi päällimmäisenä mieleen hyvätunne ja yhdessä tekemisen meininki.

- Hevosalan kehittämisen eteen ollaan valmiita toimimaan yhdessä. On hyvä että kaikki haluavat olla mukana ja kehittää alaa kokonaisuutena, hän iloitsee.

Hevosala koskettaa ministerin arkea usein myös työn puolesta. Viime aikoina erityisesti on puhuttanut uusi peliyhtiö, rahanjako edunsaajien kesken ja sen perusteet.

- Peliyhtiömallia haastetaan jatkuvasti ja ulkomaiset peliyhtiöt markkinoivat aggressiivisesti. On kuitenkin tärkeää, että meillä on oma peliyhtiö ja rahoituspohja toiminnalle, Leppä linjaa.

- Hevosala on positiivisessa kierteessä. Palkinto- ja kasvatustukia on päästy maksamaan aiempaa enemmän, mutta mahdollisuuksia parempaan on. Tällä hallituskaudella on useita hyviä tavoitteita, jotka koskevat myös hevosalaa, hän iloitsee.

Selvityshenkilö Antero Tupamäki etsii keinoja hevosalan kääntämiseksi kasvu-uralle

Hevosvaltiopäivien suuri uutinen oli uuden hevosalan selvityshenkilön nimeäminen. Maa- ja metsätalousministeriön asettaman selvityshenkilön tehtävänä on laatia toimenpide-ehdotukset hevosalan edistämiseksi sekä hevosalan yleisten toimintaedellytysten, alan yritysten kilpailukykyyn ja hevosten hyvinvoinnin turvaamiseksi.

Järjestöissä on tehty jo useita hyviä selvityksiä, jotka on nyt tarkoitus koota yhteen. Hevosalalla tunnistetaan jo kasvun mahdollisuudet ja positiivinen kierre on saatu alulle.

- Nyt on aika hevosalan kehitykselle. Toivon että saamme konkreettisia ehdotuksia ja niiden pohjalta kokonaisuutta palvelevan toimenpideohjelman, Leppä tiivistä Hevosvaltiopäivien puheenvuorossaan.

Hevossairauksien erikoiseläinlääkäri Antero Tupamäki valittiin ministeriön arvi-

oiden ja selvitysten pohjalta sopivaksi tähän tehtävään. Hän on tehnyt pitkän uran hevosalan eri tehtävissä ja yrittäjänä. Hänellä on myös laaja kokemus ja näkemys hevosalan hankkeista, järjestötoiminnasta, urheilusta ja hevoskasvatuksesta. Myös ministerin oma pitkä kokemus hevosalalta helpotti päätöksentekoa.

- Minun oli itsekkin helppo yhtyä ministeriön esittelijöiden näkemykseen, Leppä toteaa.

Tupamäki totesi myös Hevosvaltiopäivillä tulevansa tarvitsemaan työssä koko laajan hevosalan kehityksen apua.

- Mietittähän jo ehdotuksia valmiiksi. Aina on ottajia, mutta miettikää myös mitä sektorinne olisi valmis antamaan!

Selvityshankkeen tarkoituksena on aiempien selvitysten pohjalta kartoittaa hevosalan toimijoiden näkemyksiä alan kehittämistarpeista sekä esittää toimenpide-ehdotukset hevosalan edistämiseksi. Ehdotukset on tarkoitus esitellä eduskunnalle kesällä 2018.

Viivi Huuskonen

Lisää aiheesta:

Ministeriö käynnistää selvityksen hevosalan kehitystarpeista, MMM:n tiedote 15.11.2017, saatavissa <http://mmm.fi/>

Suomen Hevosurheilumuseon museomestari Juha Erola. Kuva SRL/Sonja Holma

Kunniavelkamme suomenhevoselle

Hevosurheilumuseon museomestari Juha Erola kertoi Hevosvaltiopäivillä suomenhevosen historiasta historiantutkimuksen näkökulmasta. Mikä on johtanut suomenhevosrodun nykytilanteeseen?

Juhlavuoden juhlakalu suomenhevonen on pitkän tien kulkija, isänmaan rakentaja ja puolustaja.

Historiantutkimuksen tehtävä on muistuttaa meille, että samoja virheitä ei tehdä enää uudestaan. Suomenhevonen ansaitsee sen, Erola aloitti.

Meillä on tapana puhua suomenhevosen 110-vuotisen historian ajalta kiitollisuudesta. Mutta loppujen lopuksi ei puhuta tarkkaan ottaen siitä, mistä ollaan kiitollisia.

- Suomenhevosenkaan taival ei ole aina ollut ihan ruusuilla tanssimista, hän totesi.

Vuoden 1918 sijaiskärsijä

Ensimmäinen sellainen asia, mitä ihminen ei ehkä ymmärtänyt tekevänsä kyseiselle hienolle rodulle, oli vuoden 1918 kevään tapahtumat.

- Se on aika järkyttävää luettavaa, mitä ihminen sai aikaan hevoselle. Rintamille

takavarikoitiin hevosia niin punaisten kuin valkoisten toimesta. Kymmenettuhannet hevoset haettiin talleista ja navetoista suoraan. Valitettavasti myös rehutilanne oli keväällä -18 heikko, ja jokainen tietää miten siinä käy kun hevonen ei saa rehua. Vuoden 1918 sijaiskärsijänä suomenhevonen on aivan ykkönen, jos haetaan jonkun kärsimyksiä, Erola totesi.

Tietyllä lailla tästä opittiin, että pitää valmistautua. Valtiollisia rakenteita kunnostettiin ja mietittiin uudestaan myös hevostaloudessa. Vuonna 1933 perustettiin Ypäjälle ratsuväkiprikaati, jonka tehtävä oli tuottaa ratsuhevoset Puolustusvoimien tarpeisiin.

Valtion hevossiittola perustettiin ratsukoulun kylkeen 1937. Ypäjällä rakennukset jaettiin kahtia, siviilimaailman ja Puolustusvoimien tarpeita palveleviin osiin. Valtion hevossiittolan tehtävä oli tietysti pääasiasa tuottaa työhevosia. Myös Puolustusvoimien liikuntakyky nojasi hevoseen.

Ainutlaatuinen hevosottojärjestelmä

Puolustusvoimilla oli vain 4700 hevosta vuonna 1939. Koska Puolustusvoimilla ei ollut kertakaikkiaan varaa omistaa enempää hevosia, oli suunniteltu aiemmasta oppineena ainutlaatuinen hevosottojärjestelmä, eli lainattiin siviilimaailmasta hevoset rintamalle. Luvattiin tuoda hevoset takaisin ja maksaa niistä vielä vuokra. Talvisotaan otettiin 71.805 hevosta ja Jatkosotaan 62.168.

Mutta jos oli syksyyn 1939 mennessä puolustusmäärärahat lyöty laimin, oli myös hevonen unohtettu. Armeijalla ei ollut tarjota hevosille juuri mitään. Eihän miehillekään ollut antaa kuin ase, kokardi ja vyö.

Suomen kansa osoitti yhteneväisyytään keräämällä viidessä viikossa kansalaiskeräyksellä muun muassa 20.000 loimea sekä lääkintä-, ruokinta- ja hoitovälineistöä hevosille.

Hevonen poterossa. Lemetin suunta 1944.08.09. SA-kuva

Yksi tragedian sivuhaara oli Karjalan siirtoväestö.

- Millähän karjalaisten pieni omaisuus ja ihmiset olisi sieltä hangesta tuotu, ellei nimenomaan suomenhevosella. Ei ihan puolta miljoonaa ihmistä saatu pois hyökkäyksen alta. Suomenhevonon kuitenkin yritti parhaansa, Erola totesi.

Paitsi siviilien, myös armeijan liikkuvuus oli täysin hevosten varassa. Hevoset työskentelivät karuissa olosuhteissa.

- Suomenhevonon kävi korpisotaa siinä missä miehetkin, Erola tiivisti.

Sodan ajan eläinlääkintähenkilöstö on ollut ammattimaista, he ovat pitäneet hyviä sotapäiväkirjoja. Talvisodan hevostappiot olivat 7.204 kpl, mikä on pieni luku ottaen huomioon Suomen koko silloisen hevoscannan. Kenttärmeijan sairaaloissa hoidettiin 34.945 hevosta. Jatkosodassa tappiot olivat 14.573 hevosta ja hoidettavana kävi 71.000 potilasta.

- Suomalaista hevosta ei jätetty hanteen kuolemaan haavoihinsa. Niille oli omat sidontapaikat ja kenttä- sekä kotihevossaairaalat. Se oli hieno järjestelmä, Suomi panosti oikeasti: hevoset oli luvattu tuoda takaisin, Erola kertoi.

Aina hevosta ei tietenkään saatu tuotua

samassa kunnossa takaisin. Sotien jälkeen valtio maksoi hevosten omistajille lähes miljardi markkaa korvauksia.

Mitä vihollinen ei tappanut, tapettiin itse

Vuonna 1939 suomenhevosia oli 386.000. 1950-luvulla hevosmäärä oli suurimmillaan, 408.797 yksilöä. Sotien jälkeinen koneellistumisen aika johti hevosen kannalta tuhoisaan lopputulokseen. Se minkä vihollinen oli säästännyt, tapettiin nyt itse.

- Oltiin lyhytnäköisiä. Tiedettiin että hevoskasvatuksella ei tällä hetkellä tässä maassa elä, mutta silti varsotettiin. Syntyneet varsat pakattiin junanvaunuihin ja vietiin teurastamolle, Erola kuvasi.

Vuonna 1987 suomenhevosien määrä oli alimmillaan rodun historiassa, vain 14.000 hevosta.

- Sitä ei selitä vihollistuli eikä sotakorvaushevoset, joita lähti Neuvostoliittoon noin 18.000. Mielestäni on rehellistä myöntää näin juhluvuonna suomenhevoselle, että teimme sen ihan itse.

Lupaavasti nousu-uralle päässyt hevosetalous tietää hyvää myös suomenhevosien tulevaisuudelle.

- Ei saa olla itsekäs. Pitää ymmärtää se, että virheistä täytyy oppia. Tiedämme, että tulemme hevosetalousnousemaan ihan omalle luvullemme. Sotavuosista, 50- ja 60-luvusta on selvitty, meidän hienoja urheilun lujaluonteisia moniosaajia juhliitaan nyt ja jatkossa. Suomenhevonon on kansallinen ylpeys, joka urheilee, saunoo ja ui, Erola kertoi.

- Meidän tehtävänä on huolehtia siitä kunniavelasta, mikä meillä tavallaan on suomenhevoselle. Otetaan opiksi virheistä. Myös historiantutkimuksen valossa myönnetään, että on tehty jotain asioita pieleen, ja nostetaan hevosetalous aivan uusille urille, hän päätti.

Viivi Huuskonen

Videotallenne Hevosvaltiopäivien sisäseminaarista löytyy Eduskunnan kotisivuilta os. <https://webcast.dimmercyy.fi/view/Eduskunta/Hvp09112017>